

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 60/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Staněkom, STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s. r. o., Vlčková 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Zvolen, sp. zn. VK 94/2013 z 22. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Zvolen (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. VK 94/2013 z 22. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola napadnutým rozsudkom zaviazaná zaplatiť [REDAKOVANÉ] s miestom podnikania [REDAKOVANÉ] sumu 185 374,81 € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

«Rozhodcovský rozsudok je konečný, nakoľko podľa rozhodcovskej doložky nie je možné Rozhodcovský rozsudok preskúmať tak, ako by to bolo umožnené v konaní pred všeobecnými súdmi. Z tohto dôvodu Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom jeho doručenia zmluvným stranám a vykonateľnosť do troch dní odo dňa jeho právoplatnosti. V súčasnosti je už na majetok Sťažovateľky vedená exekúcia Exekútorským úradom Trnava, súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. EX 2896/2014. ...

V zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“) je možné podať na príslušnom súde žalobu, ktorou sa môže účastník rozhodcovského konania domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ale len z taxatívne ustanovených dôvodov. Uvedené zákonné ustanovenie však neumožňuje preskúmanie Rozhodcovského rozsudku a postupu Rozhodcovského súdu z iných ako uvedených zákonných dôvodov, a to ani v prípade, pokiaľ by takéto dôvody znamenali zásah do Sťažovateľkinho základného práva. ...

Sťažovateľka sa napriek tomu, že podala žalobu o zrušenie Rozhodcovského rozsudku na príslušnom Okresnom súde, rozhodla podať túto Ústavnú sťažnosť. Dôvodom pre uvedený postup je skutočnosť, že:

a) Sťažovateľka sa podanou žalobou môže domáhať zrušenia Rozhodcovského rozsudku iba z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, t. j. nie

aj z iných dôvodov, ktoré hoc by dosahovali ústavnoprávnu dimenziu nemôžu byť napadnuté týmto procesným spôsobom (žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku). Typickým príkladom môže byť arbitrárnosť rozhodnutia Rozhodcovského súdu z akéhokoľvek dôvodu..., odňatie veci zákonnému sudcovi a príslušnému súdu, ktorý má vo veci právomoc rozhodnúť a pod., to všetko pokiaľ v dôvodoch a okolnostiach presahuje *numerus clausus* zákonných dôvodov a formálnych predpokladov pre podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní;

b) v prípade Rozhodcovského rozsudku sa jedná o konečné, právoplatné rozhodnutie, kedy Sťažovateľke neostáva iné, ako žiadať odstrániť zásah do jej ústavného práva prostredníctvom predkladanej Ústavnej sťažnosti...;

c) Okresný súd Zvolen ako súd príslušný na rozhodnutie vo veci neplatnosti Rozhodcovského rozsudku vzhľadom na vytýčené pojednávanie (10.02.2015) určite nerozhodne do uplynutia lehoty Sťažovateľky na podanie Ústavnej sťažnosti pre porušenie jej základných práv.

d) nepodaním tejto Sťažnosti by sa Sťažovateľka vystavila negatívnejmu následku straty lehoty na podanie Sťažnosti na Ústavný súd. ...

Rozhodcovským rozsudkom... bolo porušené právo Sťažovateľky na spravodlivú súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a to pre

a) nedostatok právomoci Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o. rozhodovať právnu vec Sťažovateľky;

b) z dôvodu arbitrárnosti Rozhodcovského rozsudku spôsobenej pre zjavný rozpor medzi dôkazom a skutkovým zistením (svojvoľné hodnotenie dôkazu) a nesprávnym výkladom a aplikáciou právnej normy;

c) z dôvodu nenariadenia ústneho pojednávania, hoci Sťažovateľka na uvedenej skutočnosti trvala. ...

Rozhodcovským konaním sa poskytuje právna ochrana ohrozeným alebo porušeným právam pred nesúdnym orgánom, na ktorý účastníci konania (zmluvné strany) dobrovoľne preniesli právomoc všeobecného súdu, pričom štát umožnil takúto delegáciu súdnej moci zo súdu na nesúdny orgán zložený v podstate zo súkromných osôb - rozhodcov. Napriek tejto

skutočnosti sa štát nemôže zbaviť svojho pozitívneho záväzku zabezpečiť základné právo Sťažovateľky na súdnu alebo inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (III. ÚS162/2011-34). ...

Z tohto dôvodu má Sťažovateľka za to, že Ústavný súd má právomoc konať o tejto Ústavnej sťažnosti, nakoľko boli porušené jej práva garantované Ústavou SR a Dohovorom. ...

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze, sp. zn. III. ÚS 162/2011-34, konštatoval nasledovné:

„... aj keď rozhodcovské konanie možno označiť za menej zložitú procedúru, než aká je vlastná konaniu pred všeobecnými súdmi, je v rámci neho nevyhnutné dodržiavať zásady spravodlivosti, zákonnosti a tiež ústavnosti.“ ...

V dôsledku vyššie uvedených skutočností je Sťažovateľka presvedčená, že Ústavný súd Slovenskej republiky má právomoc rozhodnúť o porušení práva Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a to Rozhodcovským rozsudkom...»

Sťažovateľka k porušeniu ňou označených práv tým, že rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci rozhodovať, uviedla:

«... Rozhodcovský súd, ktorý vydal napádaný Rozhodcovský rozsudok nebol vôbec oprávnený rozhodovať danú právnu vec Sťažovateľky, nakoľko jeho právomoc (príslušnosť) v prejednávanej právnej veci nebola založená rozhodcovskou doložkou upravenou v Zmluve o dielo zo dňa 20.07.2011 (ďalej len „Zmluva o dielo“) a ani iným zákonom predpísaným spôsobom, ktorý je nevyhnutný pre založenie právomoci (príslušnosti) akéhokoľvek rozhodcovského súdu. ...

Zo znenia rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Zmluve o dielo jednoznačne vyplýva, že táto sa vzťahuje výlučne len na Zmluvu o dielo, na jej predmet, a nie na iný záväzkový alebo mimozáväzkový právny vzťah. Súčasne v čl. X. bod 2 Zmluvy o dielo bolo zmluvne dohodnuté, že všetky zmeny tejto Zmluvy o dielo budú vypracované v písomnej forme, dohodnuté a odsúhlasené oboma stranami. Na platnosť a účinnosť zmeny Zmluvy o dielo bola teda zmluvnými stranami vymienená písomná forma, ku ktorej však počas existencie

záväzkového vzťahu vyplývajúceho zo Zmluvy o dielo nikdy neprišlo. Tvrdenia a nároky [REDACTED] uplatňované v rozhodcovskom konaní (úhrada sporných „naviac“ prác), preto nijakým spôsobom nezasahujú do obligačného vzťahu založeného písomnou Zmluvou o dielo, nakoľko k jej zmene nedošlo zmluvne vymieneným písomným spôsobom, a preto o úhrade sporných prác naviac nebol Rozhodcovský súd príslušný rozhodovať.»

Sťažovateľka v ďalšej sťažnostnej argumentácii podrobne uvádza, v čom vidí nesprávne a podľa nej arbitrárne skutkové a právne závery rozhodcovského súdu v napadnutom rozhodnutí, a namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

K namietanému porušeniu svojich práv nenariadením pojednávania rozhodcovským súdom sťažovateľka uviedla:

„V rozhodcovskom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie Rozhodcovského rozsudku, Rozhodcovský súd svojím svojvoľným konaním v rozpore s ustanovením § 26 ods. 1 druhá veta Zákona o rozhodcovskom konaní odňal Sťažovateľke možnosť konať pred súdom, nakoľko nenariadil ústne pojednávanie, na nariadení ktorého Sťažovateľka výslovne trvala už pri svojom prvom úkone vo veci samej. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že Rozhodcovský súd svojím svojvoľným konaním porušil právo Sťažovateľky na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na ústne prejednanie jej veci pred súdom.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Základné právo Sťažovateľky... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o. zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 94/2013 porušené bolo.

II. Základné právo Sťažovateľky... podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o. zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 94/2013 porušené bolo.

III. Rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o. zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 94/2013 sa zrušuje a vec sa vracia Rozhodcovskému súdu na ďalšie konanie.

IV. Rozhodcovský súd je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR na účet právneho zástupcu, advokátskej kancelárie STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým rozsudkom rozhodcovského súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných a iných práv napadnutým rozsudkom z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu konať vo veci, arbitrárnosťou napadnutého rozsudku pre nesprávne skutkové a právne závery v ňom vyslovené a pre jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj z dôvodu odňatia možnosti sťažovateľke konať pred rozhodcovským súdom pre nenariadenie sťažovateľkou požadovaného pojednávania vo veci.

V súvislosti s napadnutým rozhodcovským rozsudkom ústavný súd upriamuje pozornosť na princíp subsidiarity vyplývajúci z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 133/05, III. ÚS 444/2012).

Z princípu subsidiarity rovnako vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti primárne zameria na to, či ochranu tým právam, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým rozsudkom sťažovateľka namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) žalobu o zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku, pričom predmetné konanie v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nebolo skončené a vo veci bol nariadený termín pojednávania na 10. február 2015. Sťažovateľka osobitne s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 162/2011 zdôrazňovala danosť právomoci ústavného súdu na prerokovanie jej sťažnosti, pretože rozsah prieskumnej právomoci okresného súdu vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodcovskému rozsudku je obmedzený len na taxatívne vymedzené dôvody v § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom

konaní“), ktoré neumožňujú prieskum sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 1. januára 2015 účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),

b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,

c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,

d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,

e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,

f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,

g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),

h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo

i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,

j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 1. januára 2015 ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Podľa druhého odseku tohto ustanovenia ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti. Rozhodcovia zúčastnení na zrušenom rozhodcovskom rozsudku sú z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčení. Ak sa účastníci konania nedohodnú inak, budú noví rozhodcovia ustanovení podľa § 8.

Podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1. januára 2015 tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak

a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že

1. nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní,

3. rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti,

4. rozhodcovský súd nebol ustanovený, rozhodcovské konanie neprebiehало spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania

bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej alebo

b) súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1. januára 2015 ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Podľa odseku druhého tohto ustanovenia ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti. Rozhodcovia zúčastnení na zrušenom rozhodcovskom rozsudku sú z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčení. Ak sa účastníci konania nedohodnú inak, budú noví rozhodcovia ustanovení podľa § 8.

Pokiaľ sťažovateľka v dôsledku už uvedeného vyslovila obavu, že v takomto prípade bude jej sťažnosť smerujúca proti rozhodcovskému rozsudku už oneskorená, ústavný súd s poukazom na analogickú aplikovateľnosť svojej judikatúry v prípadoch sťažností smerujúcich proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov, proti ktorým bolo podané dovolanie, túto obavu sťažovateľky nevyhodnotil ako dôvodnú pre ustálenie svojej právomoci a meritórne posudzovanie sťažnosti.

Ústavný súd konštatuje, že za daného stavu má sťažovateľka k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu namietaného porušenia jej práv s tým, že v prípade, ak by okresný súd jej žalobe o zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku nevyhovel, bude mať možnosť domáhať sa nápravy v opravnom konaní v rámci riadneho inštančného postupu, prípadne a za splnenia zákonom ustanovených podmienok aj využitím mimoriadneho opravného prostriedku (m. m. IV. ÚS 394/2012).

V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; takúto sťažnosť možno uplatniť iba v tom prípade, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

Ústavný súd nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky zo zásady, že spravodlivosť konania pred všeobecnými súdmi možno posudzovať len vo vzťahu k právoplatne skončenému konaniu, t. j. ku konaniu ako celku, ale nie k jeho jednotlivým častiam, ako sa sťažovateľka zjavne nesprávne domnieva. Pokiaľ by ústavný súd vecne preskúmal sťažnosť pred tým, ako o veci samej definitívne rozhodne príslušný súd, mohol by zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov a nedodrжал by princíp subsidiarity sťažnosti ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka si preto nemôže vyberať orgán verejnej moci, ktorý jej má poskytnúť ochranu pred namietaným porušením jej práv. Povinnosťou sťažovateľky je vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany ňou označených práv, porušenie ktorých namieta, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní a za predpokladu, že by boli splnené ostatné ústavné aj zákonné podmienky, by mohla byť daná právomoc ústavného súdu (IV. ÚS 171/04).

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2015